

Putuj se mnou přes Moravu

Klára Sněhotová

PUTUJ SE MNOU PŘES MORAVU

Klára Sněhotová

2023

Všechna práva vyhrazena.
Vydání první

© Klára Sněhotová, 2026
Ilustrace na obálce © Viktor Němec, 2026

www.putujsemnou.cz

Knižně vydal: powerprint s.r.o. pod značkou Bookla v Praze roku 2023
Tisk: powerprint s.r.o., Brandejsovo náměstí 1219/1, 16500 Praha 6 – Suchbátka
www.bookla.cz

ISBN 978-80-7568-695-4 [tištěná verze]

Elektronicky vydal: Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one v roce 2026
www.vydavatelstvi-eknih.cz

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2026

ISBN 978-80-7539-312-8 [ePub verze]
ISBN 978-80-7539-313-5 [mobi verze]
ISBN 978-80-7539-314-2 [PDF verze]

Ahoj!

Už mi bylo čtyřicet a od pohledu nejsem žádná velká sportovkyně. Mám celý život nadváhu, miluji dobré jídlo a občas bývám trochu líná. Taky jsem rozhodná a energická. Různě střídám koníčky, ale jeden z nich mě vytrvale provází už od mládí. Ráda chodím. Vlastně ani nevím, kdy má radost z chůze začala, ale už během puberty jsem se svými kamarády chodila po rovinách i kopečcích a má záliba v chození a turistice pokračuje i v dospělosti.

Tady mě máš! Jmenuji se Klára a miluji chůzi. Můžeš mě potkat v podstatě kdekoli, protože sama nevím, kde zítra budu. Nejpravděpodobněji přes den v práci a večer doma u svého muže. Ale když přijde víkend, svátek nebo dovolená, tak je pro mě obtížné zůstat doma. Cestování a poznávání nových míst je můj život, i když začátky pro mě nebyly snadné.

Byly doby, kdy jsem se bála vycestovat. A jet sama do zahraničí? Nikdy! Měla jsem hlavu plnou výmluv. Nedomluvím se. Nevím, jak se zorientovat na letištích a v jízdních řádech. Nemám s kým vyrazit na cestu. Dlouho jsem se trápila, jak to udělat, abych mohla cestovat a zároveň se nebála. Nepřišlo to najednou. Postupně, pomalu jsem zkoušela jednou navštívit kamaráda v zahraničí, podruhé jsem s sebou na cestu vzala mamku, příště zase zkusila jet na víkend sama. Dnes je ze mě cestovatelka a jsem na sebe pyšná.

Většina mých přátel, známých a kamarádů mě zná jako člověka, který rád plánuje a organizuje. Ne všechna má rozhodnutí jsou ale spojená s dlouhými přípravami a plánováním. Čím jsem starší, tím jsem odvážnější a svá rozhodnutí dělám spontánně a poměrně rychle. A přesně takové bylo mé rozhodnutí přejít Moravu. Pojď teď se mnou nahlédnout pod pokličku toho, jak jsem ke své cestě dospěla. Uvidíš, že není tak těžké udělat ten první krok k něčemu většímu.

Rozhodnutí

Zotavování po úrazu

Mé rozhodnutí vydat se na cestu přes Moravu bylo opravdu spontánní, ale přitom nepřišlo zničehonic. Co mu tedy předcházelo? S vyprávěním začnu o rok dříve. Během romantické procházky za letního soumraku s mým mužem Michalem (ještě o něm budeš číst, tak jej raději hned v úvodu představím) jsem nedávala pozor, kam šlapu, a vymkla jsem si kotník. Podrobnosti úrazu nejsou nijak zábavné ani zajímavé, ale důvod, proč se o tomto okamžiku zmiňuji, je prostý. Zraněný kotník mi na dost dlouhou dobu zabránil chodit na túry a delší treky.

Celou zimu jsem se snažila na doporučení lékařů nohu příliš nenamáhat a nechodit delší trasy. Dostala jsem limit pěti kilometrů na procházku. Víš, co znamená pro člověka milujícího chůzi pět kilometrů? Nic. To je odpolední procházka po práci. Dokonce jsem v té době začala chodit do fitka, abych měla za chůzi náhradu. Poctivě jsem celou zimu dodržovala doporučení a těšila se, až budu moci vyrazit.

Konečně přišlo jaro a já mohla naplno začít chodit, ale po dlouhé přestávce to šlo ztuhla. Raději jsem jezdila na kole, paddleboardu a jiných

dopravních prostředcích a pomalu si přidávala kilometry na svých pěších výletech. Dala jsem si za cíl zvládnout do konce léta pětadvacetikilometrovou cestu. A najednou je tady září. To znamená konec léta, kdy chci ujít svých plánovaných (ano, tady máš to mé oblíbené plánování) dvacet pět kilometrů.

Svatojakubská cesta

Jsem přesvědčená, že spousta věcí se v našem životě děje z nějakého důvodu. Věci se kolem nás dějí a záleží jen na nás, jak je uchopíme a jak se k nim postavíme. Z čeho si něco vezmeme a co necháme kolem sebe jen tak proletět nebo proplout. Ty drobnosti, které nás zaujmou, jsou nakonec ti malí červíci, kteří nás nahlodávají a tvoří základ pro naše rozhodnutí. Ať už pro konkrétní výlety nebo pro tu hlavní cestu životem.

Dlouho jsem si nemohla vybrat cestu, kudy se vydat. Jestli mám svých dvacet pět kilometrů směřovat někam do hor, nebo si udělat okruh někde v Poodří. Pořád jsem nenacházela tu správnou trasu. Až se mi – den před plánovaným výletem – všechno spojilo dohromady. Našla jsem cíl své cesty a ihned jsem věděla, že toto je ten správný směr. Vydala jsem se Moravsko-slezskou trasou Svatojakubské poutní cesty do Santiaga de Compostela.

Tři kamarádi

To, že existuje pout' do Santiaga de Compostela, jsem se dozvěděla několik let před svou vlastní cestou. Pomalu a postupně se ke mně dostávaly informace o pouti k hrobu apoštola Jakuba Staršího, jehož ostatky jsou uloženy v Santiagu de Compostela. Svatojakubská cesta má hluboké historické kořeny. První doloženou pout' absolvoval francouzský biskup z Le Puy někdy v letech 950–951. Dnes některou z dvanácti evropských poutních cest absolvují ročně tisíce lidí. Mě ke Svatojakubské poutní cestě přivedli postupně tři kamarádi.

Honza

Poprvé jsem o Svatojakubské pouti slyšela od kamaráda Honzy. Byl první, kdo z mých známých prošel některou z tras, které k tomuto posvátnému místu vedou. Dokonce kvůli tomu letěl letadlem, kterému se do té doby naprosto vyhýbal. Takové odhodlání mě zaujalo. Honzu považuju za člověka více spirituálně zaměřeného, než jsem já. Vzala jsem tedy informaci, že šel pout' do Santiaga de Compostela, jako zajímavou historku ze života někoho blízkého a více jsem se jí nezabývala.

Eva

Druhým člověkem, který mě výrazněji na pout' svatého Jakuba upozornil, byla kamarádka Eva. Ta se mě před rokem zeptala, zda bych s ní některou finální cestu nešla, aby na to nebyla sama. V té době jsem řešila zdravotní problémy s kotníkem, tak jsem nechala nápad otevřený. Ve smyslu, že aktuálně se na dlouhou trasu necítím, ale někdy v budoucnu to není vyloučené.

V době, kdy se mě na mou případnou účast na pouti Eva zeptala, jsem si ale o pouti něco málo přečetla. Zjistila jsem základní fakta, čeho se mám zúčastnit. Opravdu se mě má kamarádka, která je aktivní křesťanka, ptá, jestli já, v podstatě bezvěrec, nebo alespoň člověk bez vědomé vazby na církve, absolvuji náboženskou pout'?

Od té doby, jsem už občas útržky rozhovorů o Svatojakubské pouti zaslechla nebo zaznamenala na sociálních sítích. Zjistila jsem, že cesta není pro všechny poutníky vázaná na církve a náboženství (i když s nimi má samozřejmě hodně společného). Možná i můj vlastní způsob víry, který jsem si za svůj život osvojila, je v souladu s hlavní myšlenkou vyčistit si hlavu a poznat lépe nejen sám sebe, ale například také jiné lidi, názory nebo postoje.

Pavel

Třetím a konečným spouštěčem byl kamarád Pavel. Kamarád, který mi

na začátku září daroval k narozeninám knihu napsanou mladou cestovatelkou. Nevím, jestli mě tím chtěl namotivovat k nějaké konkrétní akci, nebo mi jen vrátit vítr do nohou, který jsem po úraze ztratila. Ať už to bylo tak nebo onak, autorka knížky se o své cestě do Santiaga de Compostela zmiňuje hned na začátku svého vyprávění. A to byl ten poslední potřebný impuls.

Všechno do sebe zapadá

Dostala jsem se k části knížky o cestě do Santiaga de Compostela právě v okamžiku, kdy jsem vybírala trasu pro svůj zářijový výlet. Sama jsem v té době o zmíněné pouti věděla pouze ty drobné útržky od kamarádů a něco málo z internetu, ale už to bylo v hlavě.

Výlet měl být završením celoročního pórůrazového turistického tréninku. Od jara jsem prodlužovala své trasy pravidelně o dva kilometry a v září na mě čeká cesta o délce dvaceti pěti kilometrů. Tím si splním svůj letošní turistický plán. Potom už se budu těšit na jaro, až znovu vyrazím na nový výlet.

Ted' je vhodné o mně prozradit, že ráda dělám věci po svém. Hledám řešení, která jsou v daném okamžiku pro mě logická, i když se mi často stává, že mé okolí je tím překvapeno, někdy až šokováno. Naučila jsem se s tím však žít já i mí blízcí.

Začaly se mi hlavou honit myšlenky o Cestě svatého Jakuba. Proč letět někam do Španělska, abych se vydala na pout' ? Sice to tak spousta lidí dělá, ale to není pro mě. Kde je napsáno, že musím jít trasu několika set kilometrů v kuse? Důležité je přece začít! Správná pout' začíná doma. Co se vydat rovnou – pro změnu bez plánu – do toho Santiaga od nás z Moravy? Myšlenka střídala myšlenku a brzy jsem měla v hlavě jasno. Rozhodla jsem se začít svou pout' do Santiaga de Compostela přímo během svého zářijového výletu.

Mé okamžité a neplánované rozhodnutí mě dovedlo na krásnou pout', o které je tato kniha.

Velkou výhodou známých a prověřených tras, jako je Moravskoslezská trasa Svatojakubské poutní cesty, je to, že nemusíš složitě vymýšlet, kudy půjdeš. Už to někdo vymyslel za tebe. A že těch lidí, kteří tu trasu za ta staletí prošli a tvořili, bylo! Jednoduše jsem koukla do mapy a zjistila si, kudy vede nejbližší trasa Svatojakubské cesty od mého domova v Ostravě. Byla jsem překvapená, že to není nijak daleko. Bylo rozhodnuto. Svými zářijovými dvaceti pěti kilometry začnu svou pout' do Santiaga de Compostela, tedy pro začátek Moravskoslezskou trasu Svatojakubské poutní cesty.